

魔鬼球

ลูกขว้างปีศาจ

ใจสลาย
และความตาย

อิงาซีโนะ เคโงะ เซียน
วิลาลินี ลาโรวาก แปะ

ลูกว้างปีศาจ 魔球

คลิกสั่งซื้อได้ที่นี้

@booktime

อิงาชิโนะ เคโงะ เซียน
วิลาสินี สาโรวาท แปล

ลูกกว้างปีศาจ

สารบัญ

บทนำ	7
เหตุการณ์เกี่ยวเนื่อง	17
แคชเชอร์	29
คำให้การ	67
ข้อความที่ฝากไว้	115
แกะรอย	159
คำสัญญา	195
แจนจวา	223
บทส่งท้าย	259

คำศัพท์กีฬาเบสบอล

แบตเตอร์	ผู้ที่เข้ามาตีบอลตามลำดับ, ผู้เล่นฝ่ายรุกที่เข้ามายืนอยู่ใน Batter Box
อินฟิลด์เดอร์	ผู้เล่นฝ่ายรับมีตำแหน่งในเขตขอบสนาม
เอาท์ฟิลด์เดอร์	ตำแหน่งป้องกันที่อยู่ห่างจากผู้ตีมากที่สุด, ผู้เล่นที่อยู่ในตำแหน่งสนามส่วนนอก
ฟิลด์เดอร์	ผู้เล่นฝ่ายรับ
แคชเชอร์	ผู้เล่นฝ่ายรับที่ยืนอยู่ในตำแหน่งหลังโฮมเพลท
พิชเชอร์	ทำหน้าที่ขว้างลูกให้แคชเชอร์รับ โดยด้านหน้าของแคชเชอร์ จะมีแบตเตอร์ของฝ่ายรุกอยู่
ช็อตสตีป	ผู้เล่นตำแหน่งนี้จะอยู่ระหว่างเบสลำดับที่ 2 และ 3 โดยทั่วไป ผู้เล่นในตำแหน่งนี้จะต้องคอยจับความเคลื่อนไหวในสนาม
สไตรค์เอาท์	การที่แบตเตอร์ทำสไตรค์ได้ 3 ครั้งและออกจากสนาม
เอาท์	ผู้เล่นฝ่ายรุกที่ถูกทำให้ออกจากการแข่งขัน
โฟร์บอล	การที่ขว้างลูกแล้วฟาวล์ 4 ครั้ง ทำให้ผู้วิ่งได้วิ่ง 1 เบส
มาสก์	หน้ากากเหล็กป้องกันเวลาเล่น
เฮลเม็ต	หมวกป้องกันศีรษะผู้ตีเบสบอล
โฮมเพลท/โฮมเบส	แผ่นยางหัวสี่เหลี่ยมที่เป็นเขตสมมุติของ Strike Zone และเป็นจุดสุดท้ายในการครอบครองของฝ่ายรุกที่ต้องครอบครองให้ได้จึงจะนับว่าได้คะแนน
สไตรค์	การขานของผู้ตัดสินเมื่อพิชเชอร์ขว้างลูกเข้า สไตรค์โซนหรือเมื่อผู้ตีทำการตีไม่ว่าจะถูกลูกหรือไม่
บอล	การขานของผู้ตัดสินเมื่อลูกบอลที่ตีไม่เข้า Strike Zone และผู้ตีไม่ดี
สไตรค์โซน	พื้นที่เหนือ Home Plate สูงประมาณล้นปีของผู้ตี มีไว้เพื่อบังคับให้พิชเชอร์ขว้างลูกมาให้ผู้ตีสามารถตีได้
ไรท์ฟิลด์	ป้องกันพื้นที่ด้านขวาของพื้นที่นอกสนาม หันหน้าไปทางพิชเชอร์เพื่อจับตำแหน่งลูก

รันเนอร์	ผู้เล่นฝ่ายรุก (ผู้ตี) ที่ได้ครอบครองเบสแล้ว
ลูกโอเวอร์แฮนด์	ลูกที่ขว้างด้วยมือเดียวและสูงกว่าระดับไหล่ จากสปีดบอลที่เพิ่มขึ้นทำให้การตีลูกทำได้ยากขึ้น
ลูกเคิร์ฟ	ประเภทของการขว้างลูกด้วยลักษณะพิเศษ การเคลื่อนไหวที่ส่งลูกหมุนไปข้างหน้า ทำให้ลูกพุ่งเมื่อเข้าใกล้เพลต
ลูกสไลเดอร์	การขว้างลูกแตก ที่ทางไปทางด้านข้างและด้านล่างผ่านเขตการตีของผู้ตี มันถูกโยนด้วยความเร็วที่น้อยกว่า fastball แต่มากกว่าลูกพิช
ลูกบันท์	การตีโดยไม่ได้สวิง แต่เป็นการตั้งใจเอาไม้ตีกระทบลูกบอลช้าๆ ภายในสนาม
เชฟต์บันท์	การรอบันท์ลูกตกในระยะปลอดภัยก่อนถึงเริ่มวิ่ง
เดดบอล	พิชเซอร์ขว้างลูกพลาดไปโดนแบตเตอร์ ผู้ตีจะได้เดินไป 1 เบส
เบรกกิ้งบอล	ลูกที่มืด หรือเลี้ยวตอนใกล้คนตีทำให้คนตีสับสนในวิถีของลูก
ลูกปาล์มบอล	หนึ่งในเทคนิคการขว้างลูก ลูกบอลจะเปลี่ยนความเร็วฉับพลันเป็นลูกใช้สลับกับลูกอื่น เพื่อให้คนตีสับสนในการกะจังหวะการสวิง
นักเคลือบบอล	การโยนเพื่อลดการหมุนของลูกที่ทำให้เกิดความผิดปกติและคาดเดาการเคลื่อนไหวไม่ได้
ดับเบิลเพลย์	การเล่นของรับที่ put out ผู้เล่นฝ่ายรุกสองคนได้จากการเล่นที่ต่อเนื่องกัน
โฮมรัน	การตีลูกให้ลอยในเขตแฟร์(เขตลูกลงสนาม)แล้วลอยออกไปนอกสนาม
เบส	จุดแต่ละจุดทั้ง 4 จุด ที่รันเนอร์จะต้องแตะเพื่อทำรัน

บทนำ

บทเกริ่น สายลมฤดูใบไม้ผลิพัดผ่านเขาเขาไป

วันนั้นเป็นวันที่ 30 มีนาคม 1964

ซูดะ ทาเกชิ ยืนอยู่บนเนินข้าง

เนินข้างตรงนี้ไม่ใช่เนินข้างธรรมดา การจะมายืนตรงจุดนี้ได้
ต้องใช้ทั้งความสามารถและโชคช่วย

ทาเกชิใช้ปุ้มแหลมที่สั้นรองเท้าเหยียดดินตรงเนินข้าง 2 - 3 ครั้ง
พลางพึมพำว่า “โชคคงช่วยเราได้แค่นี้”

วินาทีที่ต้องลุ้นจนแทบหยุดหายใจแบบนี้ ทาเกชิไม่เชิงไม่ชอบ
เขาคิดว่าวินาทีนี้เป็นเหมือนการลงทุนเพื่อให้ได้มาซึ่งสิ่งที่เขาต้องการ
มากกว่า เขาคิดว่าความเครียดจนตัวสั่นแบบนี้ไม่ได้เลวร้ายอะไรนัก
เพราะหากไม่ยอมเสี่ยงอะไรเลย ก็ไม่มีทางที่จะพัฒนาขีดความสามารถ
ของตัวเองได้แน่

เขาเงยหน้า สูดหายใจเข้าหนึ่งครั้ง ก่อนกวาดสายตาไปรอบๆ

สถานการณ์ในเกมตอนนี้ไม่มีอะไรซับซ้อน

รอบนี้เป็นรอบสุดท้ายที่จะวัดดวงว่าเกมจะพลิกหรือไม่ ทีมโรงเรียน
ไคโยของพวกทาเกชินำทีมคู่แข่งจากโรงเรียนอาชิอะกักกุเอ็นแค่ 1 ต่อ 0
เท่านั้น ถ้าอีกฝ่ายตีโฮมรันได้ทีมเขาก็จะแพ้ทันที ผู้ประกาศวิทยุคงกำลัง

พากย์ลีนรั่วจนคอแห้งผากเป็นแน่

ทาเกชิवादสายตามองไปรอบๆ อีกครั้ง ทุกเบสในสนามมีรันเนอร์ของทีมคู่แข่งเข้าครอง ผู้เล่นทุกคนดูเหมือนกับผู้ใหญ่ ดูไม่เหมือนนักกีฬาระดับชั้นมัธยมปลายธรรมดาๆ

แย้แน่ เขาถอนใจพลางยกสองมือขึ้นทำเอว ไม่มีทางเลือกอื่นแล้ว ตอนที่รู้ว่าคู่แข่งคือโรงเรียนอาชิอะกักกุเอ็นจากจังหวัดโอซากะ ซึ่งคาดว่าจะเป็นทีมเต็งหนึ่งในการแข่งขันครั้งนี้ เขาคิดว่าตัวเขาโชคดี เพราะนี่เป็นโอกาสที่เขาจะได้แสดงฝีมือให้ชาวโลกได้เห็น เขาคิดว่าโรงเรียนนี้เป็นคู่แข่งที่เหมาะสมมากที่จะทำให้แมวมองที่กำลังเฟ้นหานักเบสบอลหน้าใหม่เข้าสโมสรเบสบอลมืออาชีพจะหันมามองเขา การจะไปยืนจุดที่สูงได้ก็ต้องคิดการใหญ่อย่างนี้ไว้ก่อน

เป้าหมายลับๆ ของเขาสำเร็จไปแล้วเมื่อครู หนังสือพิมพ์เมื่อเช้ารายงานว่ จุดเด่นของเกมการแข่งขันวันนี้อยู่ที่พิชเชอร์มือทอง ซึ่งก็คือ ชูตะ ทาเกชิ กับฝีมือการตีลูกของโรงเรียนอาชิอะกักกุเอ็น ก่อนเริ่มการแข่งขันเขาได้ยินมาว่าจะมีแมวมองหลายคนมาดูการแข่งขันครั้งนี้ด้วย สิ่งที่ต้องทำก็แค่รับลูกที่โรงเรียนอาชิอะกักกุเอ็นตีมาให้ได้เท่านั้น ซึ่งตั้งแต่เริ่มแข่งมาทีมของเขาก็รับมือได้ดี

การตีลูกของทีมคู่แข่งไม่เข้ากับจังหวะการขว้างของทาเกชิเอาเสียเลย เหมือนกับเล่นเปียโนที่ไม่ได้จูนคีย์ไว้ มีหลายลูกที่ตีพลาดในรอบที่ 8 ก็ตีได้แค่ 2 ลูก แถมทั้ง 2 ลูก ทีมทาเกชิก็รับได้ จึงเหลือตีรอบสุดท้ายเพื่อวัดดวงนี่ละ

อย่างไรก็ดี ขณะที่ทาเกชิตั้งท่าจะฮัมเพลงระหว่างยืนบนเนินขว้างขณะนั้นเองสถานการณ์ก็พลิกผัน สมาชิกในทีมของเขาซึ่งยืนอยู่ที่เบส 3 ได้ทำลูกซึ่งคู่แข่งไม่ได้ตีสูงโด่งอะไรนักตกลงพื้น มันเป็นลูกที่ไม่ได้แรงอะไรเลย เบาเหมือนฉี่หมาแก่ๆ ตัวหนึ่งเท่านั้น ขวນให้นึกสงสัยว่าทำตกไปได้อย่างไร ทีมเขาต้องทำอะไรพลาดไปแน่ๆ ทาเกชิมองไปที่เพื่อน

ในทีมที่ประจำอยู่ที่เบส 3 คนนั้นอย่างไม่เชื่อสายตา เจ้าตัวก็มองค้าง ที่ถุงมือตัวเองอย่างงงงวย

เพื่อนในทีมที่ประจำอยู่ที่เบส 3 เดินเข้ามาหาเขาพลางปิดดินที่ติดตัวและลูกเบสบอลออก แล้วก็ยื่นลูกให้ทาเกชิพร้อมพูดว่า “คนชุดขาวบนอัฒจันทร์ทำให้ละสายตาไปจากลูก”

ทาเกชิรับลูกเบสบอลไปเงี้ยบๆ หลบสายตาเพื่อนที่ประจำที่เบสที่ 3 แล้วขยับหมวกที่สวม เพื่อนเบสที่ 3 เหมือนจะรอให้ทาเกชิพูดอะไรออกมา แต่พอเห็นว่าทาเกชิไม่มีอารมณ์จะพูดอะไรแล้ว เขาก็หันหลังวิ่งกลับไปประจำตำแหน่งตัวเอง

สมาชิกในทีมคนอื่นก็กลับไปตำแหน่งของตัวเอง เหมือนทุกอย่างหมุนกลับไปจุดเดิม ที่ต่างออกไปคือมีรันเนอร์ของทีมคู่แข่งเพิ่มเข้ามาในสนาม

แบตเตอร์คนต่อไปตีลูกบันท์ เป็นลูกบันท์ตามตำราซึ่งมีจุดประสงค์ให้รันเนอร์วิ่งไปยังเบสถัดไปได้

ลูกถัดไปชอร์ตสตี้อปก็ทำลูกหลุดมืออีก เกมจึงพลิกจากหน้ามือเป็นหลังมือ ทำให้จากเดิมที่มีรันเนอร์แค่เบสที่ 2 แต่ตอนนี้กลับมีรันเนอร์เพิ่มเข้ามาอีก คิตาโอกะแคชเชอร์และกัปตันทีม เดินมาที่เนินดินกลางสนามแล้วเรียกอินฟิลเดอร์¹เข้ามารวมตัว ก่อนพูดว่า “ยังไงตอนนี้อยากให้ทุกคนใจเย็นก่อน

ตอนนี้ทีมที่น่าอยู่คือทีมเรา ถึงเขาได้คะแนนเพิ่มคะแนนหนึ่ง ก็ไม่ได้ทำให้เขาชนะสักหน่อย

สีหน้าอินฟิลเดอร์ดูเหมือนจะกลัวหรือไม่ก็อารมณ์ไม่ค่อยดี แต่น่ากลัวว่าจะเป็นทั้งคู่มากกว่า ความเครียดซึ่งพวกเขาไม่เคยได้สัมผัสบวกกับเสียงเชียร์กระหึ่มของคนดูจำนวนมากตั้งแต่เมื่อครู่ คงจะทำให้

¹ อินฟิลเดอร์ ผู้เล่นฝ่ายรับมีตำแหน่งในขอบเขตสนาม

ประสาทเสียขึ้นเรื่อยๆ และที่แน่ๆ คงจะโมโหว่าทำไมตัวเองต้องมาเจอเหตุการณ์อะไรแบบนี้ด้วย

หลังจากนั้นอินฟิลเดออร์กี้แยกย้ายกันไปประจำที่ของตัวเอง

หลังจากที่อินฟิลเดออร์กี้กลับไปประจำที่แล้ว แบตเตอร์ทีมรุกเข้ามาตีลูก ทาเกชิก็จัดการทำให้แบตเตอร์สไตรค์เอาท์² อินฟิลเดอริ์โล่งใจขึ้นเพราะทาเกชิทำให้สมาชิกริมคู่ออกไปได้ 2 คน แต่สุดท้ายสถานการณ์กลับเลวร้ายขึ้น เพราะหลังจากนั้นไม่นาน ทีมคู่แข่งเอาคืนโดยการตีเซฟตี³บนที่ลูกลงวเข้าใส่

แม้จะเป็นเซฟตีบนที่ที่สวย ถ้ารับให้ดีก็เชื่อว่าจะรับไม่ได้ แต่เพื่อนในทีมคนที่ยืนที่เบสที่ 3 กลับยืนนิ่งราวถูกตรึงอยู่กับที่ มองเหม่อปล่อยให้ลูกหมุนคว้างผ่านไปเฉยๆ

เสียงเชียร์กระหึ่มขึ้นตาโถมเข้ามาในโสตประสาทของทาเกชิซึ่งยืนอยู่กลางสนาม ด้วยเป็นทีมเยือน อัฒจันทร์ฝั่งเบสที่ 1 และ 3 จึงไม่มีเสียงเชียร์เลย สำหรับคนดูส่วนใหญ่แล้ว ทาเกชิไม่ใช่ใครอื่นนอกจากทีมศัตรูที่น่ารังเกียจ

ในการแข่งรอบตัดเชือกซึ่งมีเอาท์⁴ไปแล้ว 2 แต่ถ้าตีได้ลูกหนึ่งก็จะกลับตลปัตรพลิกขึ้นชนะได้อย่างสวยงาม เกมถูกกำหนดมาเป็นแบบนี้

ทาเกชิมองไปที่อัฒจันทร์ฝั่งเบสที่ 3 มีคนกลุ่มเล็กๆ กระจุกหนึ่งนั่งรวมอยู่กับแฟนเบสบอลทีมเหย้า คนกลุ่มนี้ใส่เสื้อสีแดงล้วน ดูไปก็เหมือนสิ่งจุดเล็กที่ตกใส่ผ้า ดูน่าเวทนา คนกลุ่มนี้เป็นกองเชียร์ที่มาจากชนบทจังหวัดชิบะ

ทาเกชิรู้ว่าที่นั่งด้านหน้ากองเชียร์นี้แขวนแบนเนอร์เขียนข้อความว่า “ชัยชนะเป็นของมัธยมไคโย” ด้วย แต่ตอนนี้เขามองไม่เห็นตัวอักษรเพราะแบนเนอร์ม้วนพับขึ้น

² สไตรค์เอาท์ ตีลูกออก, ตีลูกไม่โดน

³ เซฟตีบนที่ การรบบนที่ลูกตกในระยะปลอดภัยก่อนถึงเริ่มวิ่ง

⁴ เอาท์ การตีลูกออก

คนที่นั่งอยู่หน้าสุดต้องเป็นไอ้หนดหัวล้านครุใหญ่แน่ เพราะเขา
จำสูตรที่ใหม่ที่ติดใหม่มาเพื่อการนี้โดยเฉพาะได้ ดูเหมือนว่าเขาจะใส่สูตร
ตัวนี้ในงานเลี้ยงส่งทีมก่อนมาแข่งด้วย ไอ้หนดที่ว่านี้เป็นฉายาที่ตั้งขึ้น
เพราะเขาหัวล้านแต่ไว้หนวด จากสถานการณ์ในสนามตอนนี้คงทำให้
หนวดงามๆ ของเขาสั้นเต็มเป็นแน่แท้ ทาเกชิคิดภาพ

เสียงเชียร์กระหึ่มขึ้นมาอีก

พอมองไปก็เห็นว่าตรงตำแหน่งของแบตเตอรี่มีนักกีฬาเบอร์ 4
ชื่อซึยามะเดินเข้ามาประจำตำแหน่ง ร่างเขาสูงใหญ่ จนทำให้เห็นไม้ตี
เล็กไปถนัดตาและดวงตาดุดันราวสัตว์ร้ายจ้องมาที่ทาเกชิด้วยแวว
เกลียดชัง

คิดาโอกะแคชเชอร์ของทีม บอกกรรมการขอเวลานอกอีกครั้ง
ก่อนกลับเข้ามาในสนาม

“มีตัวเป้งโผล่มาแล้ว เอาไงดี”

เขาเอามาสก์ออกพรางมองมาที่ทาเกชิ เมื่อเทียบกับทาเกชิซึ่งสูง
177 เซนติเมตรแล้ว คิดาโอกะเตี้ยกว่าหลายเซนติเมตรแต่ตัวหนากว่า
ทาเกชิมากนัก

“อยากทำไฟร์บอล” ทาเกชิตอบ “ทรงนี้เอาไม่อยู่”

“ถ้าทำไฟร์บอล เขาก็จะได้ 1 คะแนนนะ”

“จ้ะ เราก็ไม่มีทางชนะแล้ว”

คิดาโอกะยกสองมือขึ้นเท้าเอว มองมาที่ทาเกชิ “เอาจริงๆ นะ
จะให้มันตีโดนหรือว่าจะให้มันสไตรค์เอาท์”

ทาเกชิมองไปทางอินฟิลด์เดอร์ ดาไปสกับช็อตสต็อปที่รับลูกพลาด
ช็อตสต็อปรีบหลบตา เขากำปั้นทุบไปที่ถุงมือ

“จ้ะ สไตรค์เอาท์ใหม่”

⁴ มาสก์ หน้ากากเหล็กป้องกัน

คิตาโอกะเหมือนอ่านใจทาเกชิออก ทาเกชิพยักหน้าแทนคำตอบ
“โอเค”

คิตาโอกะใส่หน้ากากพร้อมกลับไปตำแหน่งโฮมเบส และก่อนที่
จะใส่ถุงมือ เขาก็ยกมือขวาขึ้นนิ้วชี้กับนิ้วก้อยและพูดว่า “2 เอ้าท์”

การแข่งขันก็เริ่มขึ้นอีกครั้ง

ทาเกชิมองไปที่แบตเตอร์หมายเลข 4 ที่อยู่ในเขตแบตเตอร์
ได้ยินมาว่านักกีฬาคนนี้เป็นตัวเก่งที่แมวมองอยากได้กันนัก เขามี
หน่วยกำนดดีและมีมือการตีก็ยอดเยี่ยมด้วย 2 ลูกที่ฝ่ายตรงข้ามตีได้
วันนี้ทั้งคู่เป็นฝีมือของผู้เล่นคนนี้ ทั้ง 2 ลูกหลุดมืออินฟิลด์เดอร์ไป แต่
2 ลูกนี้ไม่ใช่ลูกที่ใครๆ ก็ตีได้ ทาเกชิพยักหน้ารับสัญญาณมือของ
คิตาโอกะ หลังจากส่งสัญญาณต่อด้วยสายตาไปยังเพื่อนในทีมที่ยืนอยู่ที่
เบสที่ 3 เขาก็ขว้างลูกแรกออกไปอย่างรวดเร็ว แบตเตอร์มองลูกที่ลอยเข้ามา
ในระดับต่ำ กรรมการก็ขานด้วยเสียงอันดังว่า “สไตรค์” ฟังจากเสียง
แล้ว ที่ใครยดไม่ใช่แค่ผู้เล่นและคนดูเท่านั้นแล้วละ

ลูกที่ 2 ลูกที่ 3 เขาก็เลี้ยงไปที่ตำแหน่งเดิมแต่ดูเหมือนจะพลาดไป
เล็กน้อย กรรมการขานว่า “บอล”

ลูกที่ 4 เขาขว้างออกไปเต็มแรง ซึยามะเหมือนจะรออยู่แล้ว เขาตี
ด้วยพลังอันล้นเหลือ บอลลอยไปติดตาข่ายด้านหลัง เขาตีพลาดไป
ซึยามะใช้ไม้ตีเฮลเม็ต⁶ของตัวเองอย่างเจ็บใจ

ผู้ขายคนนี้ตีลูกของเราได้...ทาเกชิคิด

นี่ไม่ใช่การดวลกันว่าฝีมือใครเก่งกว่ากัน การแข่งขันครั้งต่อไป
ไม่รู้เหมือนกันว่าจะแพ้หรือชนะ แต่ครั้งนี้ วันนี้ ผู้ขายคนนี้ตีลูกของเขา
ได้ ทาเกชิคิดว่ามีพลังอะไรบางอย่างที่มากเกินไปเกินกว่ากำลังของมนุษย์อยู่
ระหว่างผู้ขว้างและผู้ตี

⁶ เฮลเม็ต หมวกป้องกันศีรษะผู้ตีเบสบอล

ขึ้นปล่อยไปแบบนี้มีหวังผู้ชายคนนี้จะต้องดีลูกของเขาได้แน่...

ลูกต่อไปเป็นบอลเสีย คิดาโอะกะพยักหน้าพลาวงคินบอลให้เขา เป็นสีหน้าแสดงว่าเป็นไปตามแผนซึ่งแตกต่างจากความรู้สึกของทาเกชิ ในขณะนี้

หลังจากขว้างลูกป้องกันกรวยเบสไปยังเบสที่ 3 ประมาณ 2 ลูก เขาก็หันไปมองแบตเตอร์ สีหน้าของซึยามะไม่ได้เปลี่ยนไปแต่อย่างไร เขายังจ้องมาที่ทาเกชิไม่วางตา ทาเกชิถอนหายใจ ตาดูสติปัญญาณมือของ คิดาโอะกะ เขาขอให้ขว้างลูกตรงแนวต่ำไปยังบริเวณนอกสไตรค์โซน⁶

ทาเกชิพยักหน้า ทำท่าขว้างลูก เขาทำตามคำสั่งของคิดาโอะกะ มาตลอดไม่เคยเลยสักครั้งที่จะไม่ทำตาม ไม่ใช่แค่ในการแข่งครั้งนี้เท่านั้น ทั้งนี้เป็นเพราะคำสั่งของคิดาโอะกะมักจะถูกต้อง และถึงจะตัดสินใจผิดพลาดไปเล็กน้อยก็ไม่เคยมีครั้งไหนที่ทีมคู่แข่งจะตีได้เลย

แต่วันนี้ไม่เป็นเช่นนั้น

บอลลูกที่ทาเกชิรวบรวมสมาธิขว้างออกไปก็ถูกแขนกล้ามเป็นมัด และไม้ตีของซึยามะตีกระทบตรงจังหวะพอดี วินาทีที่ไม่กระทบลูกเบสบอล ลูกนั้นก็หายไปจากสายตาของทาเกชิเสียแล้ว

ทาเกชิมองไปทางเบสที่ 1 ซึ่งเขาคาดว่าลูกจะลอยไปทางนั้น แต่เพื่อนในทีมที่ประจำอยู่ในตำแหน่งเบสที่ 1 กำลังคลานอยู่หลังเบสไป 2 ถึง 3 เมตร และลูกยังไปไกลห่างจากเพื่อนในทีมของเขาไปอีก ผู้เล่นประจำตำแหน่งไรท์ฟิลด์ได้แต่ยืนมองลูกที่หมุนคว้างออกไปนอก เขตสนาม

ข้างๆ ไรท์ฟิลด์ กรรมการยกมือชานฟาวล์

คนทั้งสนามต่างถอนหายใจ รู้สึกเหมือนกับได้ไถ่ถอนของลมหายใจ ลอยมาถึงเนินข้างเลยทีเดียว

⁶ สไตรค์โซน มีไว้เพื่อบังคับให้พิชเชอร์ขว้างลูกมาให้ผู้ตีสามารถตีได้

คิตาโอะกะขอเวลานอกอีกครั้ง แล้วเดินมาหาทาเกชิ หน้าขาวซีดของเขามองเห็นได้ตั้งแต่อยู่ห่างไปหลายเมตร สมาชิกในที่ม้วงมาบอกสารที่อาจารย์ผู้คุมที่มสั่งมาจากขอบสนามด้วย

“ผู้คุมที่มบอกให้ฝั่งไหนตีเถอะ”

พิชเชอร์ตัวสำรองคนส่งสารจากผู้คุมที่มบอกเขาด้วยใบหน้าเกร็งเล็กน้อย

ทาเกชิมองหน้าคิตาโอะกะแล้วหลับตาลงเบาๆ ครั้งหนึ่ง ก่อนพูดกับคนส่งสารว่า “บอกผู้คุมที่มไปด้วยว่า เข้าใจแล้ว”

ตรงม้านั่งที่ตัวเล่นสำรองเดินกลับไป เขาเห็นอาจารย์ผู้คุมที่มโมริกาว่าซึ่งไม่ได้คาดหวังว่าที่มจะได้ไปถึงโคชิเอ็ง^๑ กำลังเดินวนไปมาเหมือนหมีร่างยักษ์

“ถ้ายอมให้มันตี”

ทาเกชิโยนบอลในมือเล่นพลางมองหน้าคิตาโอะกะ “นายว่าจะเป็นไง”

“ในฐานะผู้คุมที่มเขาก็ต้องพูดอย่างนั้นอยู่แล้ว”

คิตาโอะกะทำคิ้วตก ทำหน้าลำบากใจ “ไม่มั่นใจว่าจะชู้ดได้หรือ”

“มั่นใจว่าจะไม่ให้มันตีได้ถนัด” ทาเกชิตอบ “แต่นายก็เห็นตอนที่มันเหวี่ยงแขนล้ำๆ เหมือนกอลิล่านั้นกับลูกที่มันตีแล้วใช่ไหม ถ้าตีลอยไปข้างหน้าก็จบเห่เลยนะ ฉันทก็อยากจะบอกว่าไว้ใจพวกที่อยู่ด้านหลังนั้นหรอก แต่ทุกคนทำหน้าที่เหมือนลูกไม้ได้ลอยมาทางตัวเองอย่างนั้นล่ะ”

“ແ່ແນ่”

“นายจะทำยังไง ถ้าเป็นนาย”

“นั่นสิ เอะไงดี”

---

^๑ชื่อเมืองในจังหวัดเฮียวโงะ ซึ่งมีสนามแข่งขันเบสบอลระดับประเทศที่มีชื่อเสียง ชื่อสนามฮันชินโคชิเอ็ง หรือเรียกสั้นๆ ว่าสนามโคชิเอ็ง

ทาเกชิมองปลายนิ้วของตัวเองแล้วเงยหน้ามองคิตาโอะกะอีกครั้ง
“ทำตามที่คุณบอกทำได้ไหม”

“ได้สิ” คิตาโอะกะตอบ

แล้วทาเกชิก็เอาลูกบอลไปหมุนในอุ้งมือ เอาอุ้งมือยกขึ้นมาป้อง
ปากกระซิบบอกคิตาโอะกะ คิตาโอะกะได้ยินก็ขมวดคิ้วสงสัย

“หมายความว่ายังไง”

“เอาเถอะน่า ทำตามที่คุณบอกทำได้ไหม”

“แต่ว่า...”

ในช่วงวินาทีนั้น กรรมการก็เดินเข้ามาเร่งให้คุยกันให้เสร็จโดยเร็ว
แล้วคิตาโอะกะก็เหมือนจะตัดสินใจได้

จึงพยักหน้าตกลงกับทาเกชิ

“เข้าใจละ ตามนั้น”

คิตาโอะกะกลับไปโฮมเบสอีกครั้ง เสียงกรรมการดังขึ้น

ทาเกชิสูดลมหายใจเข้าปอดเฮือกใหญ่

แข่งรอบสุดท้าย 2 เอาร์ท ไม่ว่าจะถ่วงเวลาออกไปแค่ไหน ก็เปลี่ยน
สถานการณ์ ณ วินาทีนี้ไม่ได้

ทาเกชิตั้งท่าเตรียมพร้อม สายตาคอยระแวดระวังรันเนอร์ที่จะ
ขยับตัวออกจากเบส วินาทีที่เขาขว้างบอลออกไป รันเนอร์ก็คงต้องวิ่ง
ต่อไปที่เบสข้างหน้าแน่ๆ จะโยนลูกไปที่เบสกันรันเนอร์ขโมยก็ได้อยู่ แต่
รันเนอร์ที่เป็นคนนำก็ตัวเล็ก ถึงแบตเตอร์จะเป็นชียามะ แต่คู่แข่งต้องรู้ดี
ถึงฝีมือการขว้างลูกของทาเกชิอยู่แล้ว พวกเขาไม่น่าเสี่ยงจะขโมยเบส

ทาเกชิตัดสินใจพุ่งเป้าไปที่แบตเตอร์

เสียงกองเชียร์ฝ่ายตรงข้ามดังคล้ายเสียงโอดครวญก้องเข้ามา
ในโสตประสาทของเขา

ลูกลอยออกไปแล้ว ชียามะ ชูตะ เอาให้อยู่...โอว...

“กรี๊ดร้องออกมาเลยสิ”

ทาเกชิรวบรวมสมาธิทั้งหมดแล้วขว้างลูกออกไป
ลูกนั้นเป็นลูกที่ขว้างไปตรงๆ ความเร็วปานกลาง
ซึยามะนิ่วหน้า พัดไม้ตีด้วยความเร็วสุดขีด “หวานหมู...” เขา
ต้องคิดอย่างนี้แน่ แต่วินาทีต่อมา เขาก็เสียหลัก

ไม้ตีที่ใส่แรงลงไปเต็มที่ ไม่ได้ตีโดนลูก ด้วยเหตุนี้จึงทำให้เขาล้ม
ก้นจ้ำม่ำ

ซึยามะมองไม้ตี ซึ่งเพิ่งตีอากาศไปเมื่อครู่อย่างไม่เชื่อสายตา
แต่ความจริง มีเรื่องที่ไม่น่าเชื่อมากกว่านั้นเกิดขึ้นด้วย

บอลที่ถูกขว้างออกไปน่าจะอยู่ในมือของคิตาโอะกะ น่าจะให้เห็น
ละอองดินพุ่งอยู่บริเวณถุงมือของเขา แต่มันกลับกลิ้งไปหยุดอยู่ใกล้
ตาข่ายด้านหลัง กว่าที่คิตาโอะกะจะรู้ตัวก็หลายวินาทีหลังจากนั้น

ทาเกชิรีบลงมาจากเนินดิน คิตาโอะกะถอดหน้ากากรีบวิ่งไปหยิบ
ลูกเบสบอล แล้วหันกลับมามองทาเกชิ แต่ตอนนั้นทาเกชิไม่ได้สวม
ถุงมือแล้ว

คิตาโอะกะก็ไม่ได้ขว้างลูกไปให้เขา

เป็นช่วงที่รันเนอร์คนที่ 2 พุ่งตัวเอามือเข้าแตะเบส

ทั้งที่มอาชิอะกักกุเอ็นและกองเชียร์ต่างกระโดดตัวลอยให้ร้องด้วย
ความดีใจ พลุกระดาศแผ่นหนึ่งลอยมาตกระหว่างทาเกชิและคิตาโอะกะ
ที่ยืนนิ่งอยู่

ดูเหมือนคิตาโอะกะจะพูดอะไรบางอย่างเบาๆ ออกมา แต่เสียงนั้น
ไม่ได้เข้าไปในโสตประสาทของทาเกชิแต่อย่างใด

ทาเกชิยกมือขึ้นทักเอา ตามองขึ้นฟ้า ท้องฟ้ากลายเป็นสีเทา
ไปแล้วสำหรับเขา

...ดูเหมือนว่าพายุนี้ฝนจะตก

แล้วเขาก็ถอดหมวกออก

เหตุการณ์เกี่ยวเนื่อง

วันจันทร์หลังผ่านงานแข่งเบสบอลระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ประจำฤดูใบไม้ผลิเสริมบัตลี^๑ มาได้ 5 วัน ซึ่งตรงกับวันที่ 23 มีนาคม

อูซุย อิจิโร่ แผนกวัสดุ บริษัทโทไซรู้สึกท้องไม่ดีตั้งแต่เช้า แม้จะนั่งโต๊ะก็ปวดท้องน้อยเป็นระยะๆ อยู่ในสภาพที่ทำงานไม่ได้เลย แต่ถึงกระนั้นหากเขาลุกไปเข้าห้องน้ำทันทีที่อดบอเวลาเริ่มงานดังก็จะเป็นที่สังเกตมากไปเสียหน่อย เขาจึงอดทนรอ 10 นาทีแล้วค่อยลุกออกไป

ห้องน้ำอยู่ด้านซ้ายมือ ออกจากห้องไปก็เห็นได้ทันที บนประตูไม้กรูกระจกเขียนไว้ว่า “ห้องน้ำชาย” อูซุยผลักประตูเข้าไปอย่างรีบร้อน

ด้านในมีห้องส้วมอยู่ 2 ห้อง แต่ที่ประตูห้องส้วมบานหนึ่งมีกระดาษเขียนติดไว้ว่า “เสีย” อูซุยจึงปากพลางเปิดประตูอีกห้องหนึ่งเข้าไป ห้องส้วมบริษัทนี้เสียง่ายตลอดอย่างนี้ละ เขานึกในใจ

แล้วอูซุยก็ต้องจี้ปากอีกครั้ง เพราะห้องส้วมที่เขาเข้าไม่มีกระดาษ

---

^๑ เป็นการแข่งขันเบสบอลระดับชั้นมัธยมปลายระดับประเทศ ซึ่งจะจัดทุกปีตั้งแต่ช่วงปลายเดือนมี.ค.-ต้นเม.ย.สถานที่จัดคือสนามฮันชินโคชิเอ็ง ตั้งอยู่ท่าอากาศยานนานาชาติจังหวัดเฮียวโงะ

ชำระ เขาเปิดประตูห้องส้วมที่เขียนป้ายว่า “เสีย” ตั้งใจจะเอากระดาษชำระในที่แขวนออกมา

ตอนนั้นเองที่เขาสังเกตเห็นกระเป๋าสีดำวางอยู่ตรงมุมห้องส้วมนั้น
...อะไรนะ

อุซุยคิดว่าถ้าเป็นกระเป๋าของช่างซ่อมห้องน้ำก็ดูจะแปลกๆ ไปสักหน่อย แต่เขาก็เลิกสนใจ สำหรับเขาแล้วตอนนี้ไม่ใช่เวลาจะมาสนใจอย่างอื่น

พอเลยเที่ยง เขาก็มาเข้าห้องน้ำอีกครั้ง ห้องส้วมด้านในยังมีป้าย “เสีย” ติดอยู่ เขารู้สึกสงสัยขึ้นมาจึงลองเปิดประตูเข้าไปอีกครั้ง กระเป๋าใบนั้นก็ยังวางอยู่ที่เดิม

กระเป๋าใบนั้นสีดำเก่าคร่ำครึ

ตอนนั้น เขาก็แค่เอียงศีรษะ ไม่ได้เข้าไปแตะต้องกระเป๋าใบนั้นแต่อย่างใด

ที่เขารู้สึกแปลกก็ตอนที่ไปเข้าห้องน้ำเป็นครั้งที่ 3 เพราะที่ผ่านมานี้ไม่เคยเลยสักครั้งที่คนในบริษัทจะปล่อยให้ห้องน้ำเสียโดยไม่ซ่อมมานานขนาดนี้ และกระเป๋าสีดำซัดๆ ก็วางไว้เหมือนเมื่อเข้าไม่มีผิด ไม่มีร่องรอยว่ามีใครเข้ามาแตะต้องเลย

...มีคนลี้มไว้หรือเปล่าล่ะ

อุซุยมองรอบกระเป๋ เขา มองไม่เห็นป้ายชื่อแต่อย่างใด

เขาจึงตัดสินใจเปิดกระเป๋าออกดู เขาคิดว่ากระเป๋านี้วางไว้ตั้งแต่เข้าแบบนี้ ถ้าจะมีคนแอบดูบ้างก็ช่วยไม่ได้ จริงไหมล่ะ

ตอนที่เขাজับซิปทำท่าจะเปิด เขาสังหรณ์ใจไม่ดี แต่ก็ตัดสินใจเปิดออกดู

ตำรวจสถานีซิมัตซุได้รับแจ้งเหตุวางระเบิดที่บริษัทโทไซตั้งที่สำนักงานใหญ่ตอนประมาณบ่าย 4 โมง 30 นาที สถานที่ที่คนร้ายเอา

ระเบิดไปวาง คือ ห้องน้ำชายชั้น 3 ตึกธุรการซึ่งเป็นตึก 5 ชั้น

มีพลเมืองดีชื่ออุซุชิ อิจิโร่ หัวหน้าฝ่ายที่ 1 แผนกวัสดุเป็นผู้แจ้ง
ตำรวจสอบปากคำอุซุชิที่ห้องประชุมซึ่งอยู่ห่างจากจุดเกิดเหตุไป
เล็กน้อย เจ้าหน้าที่ตำรวจที่รับผิดชอบคดีนี้คือ อุเอฮาระ กับชิโนตะ
ฝ่ายสืบสวนที่ 1 ประจำกองบัญชาการตำรวจ จังหวัดชิบะ อุเอฮาระอายุ
ประมาณ 30 ปี ร่างกายกำยำ หน้าแหลม ส่วนชิโนตะอายุอ่อนกว่าเขา
หลายปี ตัวค่อนข้างท้วมจึงดูนิ่งกว่า

อุเอฮาระถามคำถาม ส่วนชิโนตะเป็นคนจดคำตอบของอุซุชิ จาก
การให้ปากคำ ทำให้รู้ว่าอุซุชิเห็นกระเป๋าครั้งแรกตอน 8 โมง 50 นาที

“แถวๆ ห้องน้ำนี้มีคนเดินผ่านไปมาเยอะไหมครับ” อุเอฮาระถาม

“เยอะครับ” อุซุชิตอบพลางเอาผ้าเช็ดหน้าเช็ดหน้าผากที่ไม่มี
เหงื่อออกมาสักเม็ด “อยู่ข้างทางเข้าแผนกวัสดุด้วย แล้วก็ใกล้บันได
ด้วย...ยังตอนเช้างาน คนยิ่งเดินกันให้ควักเลยครับ”

“เวลาทำงานที่นี้กี่โมงครับ”

“เริ่มงาน 8 โมง 40 เพราะฉะนั้นช่วงก่อนเวลานี้ก็จะมีคนเดินผ่าน
ไปมาเยอะเลยล่ะครับ”

“เวลาช่วงนั้น ก็คงมีคนใช้ห้องน้ำกันเยอะใช่ไหมครับ”

“เยอะครับ”

“งั้น ถ้าห้องหนึ่งเสีย คนก็ยิ่งออกกันในห้องน้ำใช่ไหมครับ”

“นั่นสิครับ ผมได้คุยกับเพื่อนที่ทำงานด้วยกัน เขาบอกว่าช่วงนั้น
ไม่มีป้ายติดว่า “เสีย””

“อืม” อุเอฮาระพยักหน้า “ถ้างั้น คนร้ายก็คงมาวางระเบิดช่วง
เวลาระหว่าง 8 โมง 40 ถึง 8 โมง 50 แล้วก็ติดป้าย “เสีย” ไว้หน้าห้องลิ
นะครับ”

“ใช่ครับ ผมว่าน่าจะเป็นอย่างนั้นแหละครับ”

อุซุชิตอบค่อนข้างเชื่องช้า

“แสดงว่าตอนนั้นคนที่เดินผ่านไปมาหน้าห้องน้ำน่าจะน้อยลง
ถูกไหมครับ” อุเอฮาระถาม

“ตอนนั้นเป็นตอนที่คนน้อยที่สุดแล้วละครับ”

อุซุซุตอบอย่างมั่นใจที่สุด

“เริ่มงานไม่ทันไรก็ไปเข้าห้องน้ำเลยเนี่ยหัวหน้าจะมองครับ
อีกอย่างวันนี้ก็วันจันทร์ด้วย จะมีประชุมตอนเช้า 5 หรือ 10 นาทีก่อน
ทุกแผนกเลยครับ”

“อ้อ”

อุเอฮาระคิดภาพตามที่อุซุซุพูด

จากปากคำที่ให้มา คนร้ายวางระเบิดโดยเลือกเวลาที่เหมาะสม
ที่สุด ถ้าเป็นการวางแผนไว้ก่อน ก็เป็นไปได้สูงที่คนร้ายจะเป็นคนที่
รู้ความเป็นไปของคนในบริษัทนี้ดี

“ว่าแต่ที่คุณใส่นี้เป็นชุดพนักงานหรือครับ”

อุเอฮาระชี้ไปที่เสื้อนอกของอุซุซุก่อนถาม เสื้อตัวนั้นสีขาว ตรง
หน้าอกปักด้วยด้ายแดงว่า “TOZAI” อุเอฮาระสังเกตเห็นว่าพนักงานที่
ใส่เสื้อแบบนี้กันทุกคน

“อา...นี่นะหรือครับ ใช่แล้วครับ”

อุซุซุดึงเสื้อส่วนที่ปักชื่อของบริษัทตัวเองให้อุเอฮาระดู

“พนักงานเปลี่ยนเสื้อนี้ตอนไหนครับ”

“มาถึงบริษัทปุ๊บก็เปลี่ยนเลยครับ”

“ถ้าจันตอนเริ่มงานทุกคนก็เปลี่ยนมาใส่ชุดบริษัทกันหมดทุกคน
เลยสินะครับ”

“ใช่ครับ”

“ถ้าไม่ใช่ก็คงสะดุดตาคนอื่นใช่ไหมครับ”

“ก็ไม่ได้เด่นขนาดนั้นหรอกครับ ถ้าเป็นคนรู้จัก เคยเห็นหน้ากัน
ก็ไม่รู้สึกแปลกตาอะไรครับ แต่ถ้าเป็นคนที่ไม่รู้จักก็คงสะดุดตาอยู่

เหมือนกัน”

อุเอฮาระพยักหน้า 2-3 ครั้ง ไม่พูดอะไร ถ้าเป็นคนที่รู้เรื่องความเป็นไปในบริษัทดี ไม่มีทางที่เขาจะไม่รู้ข้อนี้

“เอ่อ...”

ไม่รู้เป็นเพราะอุเอฮาระเสียบไปหรือเพราะอะไร อุซุยจึงขยับปากถามด้วยท่าทีกล้าๆ กลัวๆ “ว่าแต่ จะทำยังไงกับมันต่อครับ ดูเหมือนจะไม่ปลอดภัย...”

“มัน อ้อ ระเบิดนะหรือครับ”

อุเอฮาระเกาข้างจมูก พอรู้ว่าในกระเป๋ามีวัตถุคล้ายระเบิด จึงต้องอพยพคนในบริษัทไปที่ปลอดภัย รถดับเพลิงก็เข้าประจำการ วุ่นวายกันไปพักใหญ่ แล้วหน่วยเก็บกู้ระเบิดก็เข้ามาตรวจสอบโดยมีเจ้าหน้าที่ตำรวจคอยดูอยู่ห่างๆ

“ตอนนี้กำลังตรวจสอบอยู่ แต่ดูจากผลสรุปเบื้องต้นแล้วมันไม่น่าจะระเบิดได้ แต่ถึงอย่างนั้นก็เถอะ มีไดนาไมต์ฟงต่ออยู่หลายอันแบบนี้จะเรียกว่าไม่อันตรายก็ไม่ถูก”

“คือว่า... ไม่น่าจะระเบิดได้ที่ว่านี้หมายความว่า...”

“เรื่องนั้นทางเราก็ไม่ทราบรายละเอียดเหมือนกันแหละครับ”

อุเอฮาระตอบปิดประเด็นต้องการหยุดคำถามของอุซุย

หลังจากกล่าวขอบคุณและจบการสอบถามคำแล้ว อุเอฮาระกับชิโนดะก็เดินออกจากอาคารไปที่ประตูใหญ่ ด้านข้างประตูใหญ่มีป้อมยาม ในนั้นมีรปภ.อยู่ 2 คน อุเอฮาระเข้าไปสอบถาม ผู้ชายคนที่อายุมากกว่าเป็นคนตอบ ผมเขาขาวแล้วแต่ร่างกายยังบึกบึนแข็งแรงดูมีกำลังมาก อุเอฮาระคิดถึงที่คนเขาพูดกันเกี่ยวกับรปภ.บริษัทโทไซ เติ้งก็ว่า มีแต่พวกถือเหมือนทหารเก่า

“คุณตรวจสอบคนนอกที่เข้าออกบริษัทยังไงครับ”

รปภ.ตอบคำถามของอุเอฮาระว่า

“เราออกใบอนุญาตให้เข้าบริษัทครับ คนที่จะขอเข้าต้องแสดงบัตรประจำตัว และกรอกชื่อ ใบอนุญาตจะต้องคืนก่อนกลับครับ”

“แล้วกับคนในบริษัทเองล่ะครับ ทำต่างกันยังไง”

“หลักๆ เราจะเข้าไปถามคนที่ไม่ได้ใส่ชุดพนักงานว่าเป็นใครมาจากไหนก่อนครับ”

“ตอนช่วงก่อนเข้างานนี้ พนักงานบริษัทยังไม่ได้ใส่ชุดพนักงานใช่ไหมครับ”

“ช่วงก่อนเข้างานนี้ตรวจสอบไม่ได้ครับ ถ้าขอดูบัตรประจำตัวทุกคนนี่คงวุ่นวายน่าดู”

น้ำเสียงที่เขาตอบแฝงความรู้สึกว่าจะให้ตรวจสอบขนาดนั้นคงเป็นไปได้

“แล้วหลังจากเริ่มงานแล้ว ตอนมีคนที่ไม่ได้ใส่ชุดพนักงานเข้าออกตรงนี้เมื่อไร ทางคุณก็จะเข้าไปตรวจสอบถูกไหมครับ”

“แน่นอนครับ”

ดูเหมือนรปภ.จะยึดอกขึ้นเล็กน้อย

“คนที่ใส่ชุดพนักงาน...คนที่ทำงานบริษัทนี้เข้าออกประตูนี้เยอะไหมครับ”

“เยอะครับ พนักงานที่ต้องไปโรงงานแต่ละที่จะต้องออกจากประตูนี้กันทุกคน”

“มีเรียกให้หยุดตรวจไหมครับ”

“ไม่ครับ” รปภ.ตอบอย่างไม่พอใจ “ทำขนาดนั้นไม่ไหวหรอกคนเยอะแยะ”

“คุณจำหน้าพนักงานที่ออกจากประตูนี้หลังจากเข้างานแล้วใช่ไหมครับ”

พออุเอฮาระถามเช่นนั้น รปภ.คนนั้นก็ทำหน้าที่ มองไปทางรปภ.หนุ่มที่ยืนอยู่ข้างๆ รปภ.คนที่หนุ่มกว่าทำท่าเหมือนไม่อยากข้องเกี่ยวกับ

ด้วย สายตาของเขาจับจ้องแต่สมุดในมือไม่เงยหน้าขึ้นมาเลย

“ขอบคุณมากครับ”

ก่อนที่จะฟังคำตอบของพวกเขา อุเอฮาระก็ลุกขึ้นยืน

พอลกลับไปถึงสถานีตำรวจ เขาก็ไปรายงานผลการสอบปากคำ ให้หัวหน้ากองซื้อความและตอนนั้นผลการตรวจสอบระเบิดก็เสร็จพอดี ความะจึงอธิบายผลการตรวจสอบให้เขาฟัง

“เท่าที่ตรวจสอบ คงน่าจะแค่ต้องการแก๊สเท่านั้นละ”

ความะให้ดูรายงานแล้วบอกกับเขาเช่นนี้

“ที่ว่าแก๊ส...นี่มันหมายความว่า...”

“เขาว่าคนร้ายไม่ได้ตั้งใจให้ระเบิดจริง”

ความะเลื่อนกระดานดำเข้ามาใกล้ตัวก่อนหยิบชอล์กขึ้นมา “สารตั้งต้นระเบิดกับตัวจุดประกายไฟแยกออกจากกัน (ฝั่งที่ 1), สวิตช์จุดประกายไฟมีโครงสร้างแบบนี้ (ฝั่งที่ 2) หากจุด A กับ B มาเชื่อมต่อกันก็จะเกิดประกายไฟขึ้น”

1 โครงสร้างระเบิด

2 สารตั้งต้นระเบิด

3 ตัวจุดประกายไฟ

4 สวิตช์

5 โครงสร้างสวิตช์

6 ไปที่ตัวจุดประกายไฟ

7 สปริง

8 จุดเชื่อม A น้ำแข็งแห้ง จุดเชื่อม B

“โครงสร้างดูแปลกๆ นะครับ” ชิโนตะตำรวจรุ่นหนุ่มพูดขึ้นอย่างเกรงใจ

“จากผลการพิสูจน์หลักฐานบอกว่าเป็นระเบิดเวลาแบบง่ายๆ”

ความะพูดแล้วก็เขียนวงกลมระหว่างจุดเชื่อม A กับ B ในภาพ

“ถ้าใส่ น้ำแข็งแห้ง ตรงนี้ เวลาผ่านไป น้ำแข็งแห้ง ก็จะละลาย A กับ B ก็จะเชื่อมต่อกัน”

“จริงด้วย สามารถปรับเวลาตามปริมาณของน้ำแข็งแห้งสินะครับ”
อุเอฮาระยกมือขึ้นกอดอก มองแผนผังอย่างสนใจแล้วพูดว่า
“แล้วที่ว่าไม่ได้ต้องการให้ระเบิดจริงนี้หมายความว่าไงครับ”

ความระแอมหนึ่งครั้งก่อนเอ่ย

“ก็คือที่ใส่เอาไว้ระหว่างจุดเชื่อมต่อนะ ไม่ใช่ น้ำแข็งแห้งนะสิ แต่ใส่เศษผ้าลงไปแทน”

“เศษผ้าหรอ” อุเอฮาระกับชินดะพูดขึ้นพร้อมกัน

“อืม มันก็เลยไม่มีทางระเบิดได้เลยไง ที่ว่าแค่แกล้งกันก็เพราะเรื่องนี้ละ”

“แปลกจังนะครับ”

อุเอฮาระเอียงศีรษะ ไม่เข้าใจเจตนาที่แท้จริงของคนร้าย ถึงจะแค่เล่นๆ ก็อันตรายเกินไป คนร้ายเองก็น่าจะรู้

“เรื่องสารประกอบระเบิดทราบอะไรบ้างหรือยังครับ”

อุเอฮาระกลับไปถามคำถามอีกครั้ง

“ยังไม่รู้ว่าคนร้ายหามาได้อย่างไร แต่เป็นไดนาไมต์ 6 อัน ติดที่จุดระเบิดไว้ด้วย ถ้าจะให้อธิบายละเอียดๆ...”

ความระพูดพลางดูรายงาน “เป็นไดนาไมต์ของบริษัท A กับที่จุดระเบิดเบอร์ 6 แบบผสม พิวส์เป็นแบบเผาไหม้เร็วของบริษัท N ตัวจุดไฟทำจากหลอดแฟลทินัมกับตัวกำเนิดไฟแรงดันต่ำที่หุ้มด้วยสารติดไฟ”

ชินดะรีบจดรายละเอียดลงสมุด อุเอฮาระชำเลืองมองเขาด้วยหางตาพลางพูดว่า “ก็จริงนะ ถ้าแค่อยากจะทำแกล้งกันนี้ต้องทำถึงขนาดนี้เลยหรอ” แล้วถอนหายใจ

“ผมก็ว่าอย่างนั้น”

ความระย่นปากเอ่ยขึ้นบ้าง “แต่เอาเถอะก่อนจะคิดอย่างนั้น ก็ต้องหาหลักฐานเท่าที่มีอยู่ทั้งหมดก่อนละนะ”

“แล้วเรื่องกระเป่านี้ทราบอะไรบ้างไหมครับ” อุเอฮาระถาม

“รู้บริษัทที่ผลิตแล้ว แต่เขาขายไปทั่วประเทศจะตามก็คงไม่ไหว ไลน์มือถือก็มีแค่ของคนที่พบกระเป่าแค่นั้น”

“หืม”

อุเอฮาระโคลงศีรษะไปมา ได้ยินเสียงกระดุกบริเวณไหล่ของเขา “ผมว่าน่าจะเป็นคนที่เกี่ยวข้องกับบริษัทโทไซเด็งกินะครับ”

“คนที่รู้การเคลื่อนไหวภายในอย่างดียังไงนั้นหรือ”

“ใช่ครับ และคาดว่าคนรายน่าจะมีชุดพนักงานบริษัทโทไซเด็งกินด้วย อย่างที่เรียนเมื่อครู่ว่า ถ้าไม่มีชุดพนักงานก็จะถูกพนักงานคนอื่นสงสัยเอาได้ แล้วก็โดนรปภ.สังเกตเห็นได้ง่ายเลย”

“เป็นพนักงานที่ออกไปแล้วหรือพนักงานปัจจุบัน...”

“หรือไม่ก็อาจจะเป็นไปได้ที่จะเป็นคนรู้จักของพนักงาน”

“ว่าแต่ จะทำอย่างนี้ไปเพื่ออะไรกัน”

ชิโนตะเอ่ยขึ้นจากด้านข้างของคู่สนทนา อุเอฮาระกับความระย่นหน้ากันไปมา

ทั้งคู่จ้องปัญญาที่จะตอบปัญหานี้จริงๆ

หลังจากเกิดเหตุการณ์วุ่นวายเรื่องระเบิดไปได้ 1 สัปดาห์ ก็มีข้อมูลแจ้งมาจากสถานีตำรวจย่อยสาขาสถานีรถไฟชิมิตซุว่า มีชายเร่ร่อนคนหนึ่งที่อยู่ใกล้ๆ สถานี ใส่ชุดพนักงานของบริษัทโทไซเด็งกิน สถานีชิมิตซุนี้เป็นสถานีที่อยู่ใกล้บริษัทโทไซเด็งกินมากที่สุด อุเอฮาระจึงเดินทางไปที่สถานีพร้อมกับชิโนตะ

คนที่รออยู่ที่นั่นคือตำรวจหนุ่มที่เข้าเวรอยู่ที่อามานะ เป็นชาย

ตาเล็ก ดูท่าทางเป็นคนดี

“ลองถามคนเร่ร่อนคนนั้นได้ความว่า เขาเก็บชุดนี้ได้เมื่อ 1 อาทิตย์ก่อน ผมคิดถึงคดีวางระเบิด เลยแจ้งไปนะครับ”

อามาโนะยึดตัวเกร็ง เสียงเขาก็เกร็งเช่นกัน

“ขอชุดนั้นหน่อยได้ไหมครับ” อุเอฮาระพูด

“ครับ รอสักครู่ครับ”

อามาโนะเดินเข้าไปในห้องด้านใน

อุเอฮาระนั่งลงตรงเก้าอี้ที่อยู่ด้านข้าง บนโต๊ะมีวิทยุทรานซิสเตอร์ เปิดไว้อยู่ ดูเหมือนจะกำลังถ่ายทอดสดการแข่งขันเบสบอลเต็มบัตลี ระดับชั้นมัธยมปลาย

“โคโยลงแข่งนะครับ”

ชินโตะเปิดเสียงให้ดังขึ้นพลางพูด โรงเรียนโคโยเป็นโรงเรียนที่ได้เป็นตัวแทนไปแข่งของเขตนี้ “วันนี้เป็นแมตช์แรก คงได้แข่งกับโรงเรียนอาชิอะกักกูเอ็นตัวเต็งครั้งนี้เลยมังครับ โชคร้ายนะจับฉลากได้แบบนี้”

“แต่นำอยู่ 1 ต่อ 0”

อามาโนะมือถือห่อผ้าออกมาจากห้องด้านใน “ชุดะขว่างได้ดี ตอนนี้อาชิอะยังทำอะไรไม่ได้เลย”

“เหรอ สุดท้ายเลยนะ”

อุเอฮาระตอบพลางหรีเสียงวิทยุลง เขาเองก็รู้จักแค่ชื่อชุดะว่า มาจากโรงเรียนโคโย

“เขาเป็นพิชเชอร์ที่เก่งมากๆ เลยละครับ ว่าแต่นี้ละครับชุดที่ว่า”

อามาโนะเปิดห่อผ้าต่อหน้าอุเอฮาระกับชินโตะ ด้านในห่อมีเสื้อนอกที่หมองซอมซ่อ ตรงหน้าอกปักว่า “TOZAI” ถ้าไม่มีอักษรปักไว้ คงไม่รู้ว่าเป็นเสื้อพนักงาน

“เขาบอกว่าเก็บได้จากที่ไหน”

“เขาบอกว่าเก็บได้จากถังขยะที่สถานีรถไฟเมื่อวันจันทร์ ซึ่งก็คือวันที่เจอระเบิดนั้นล่ะครับ”

“จำได้แม่นเลยนะครับ” ชิโนตะพูด

“พวกเขาจำเรื่องแบบนี้ได้แม่นอยู่นะครับ เขารู้กระทั่งจะมีขยะแบบไหนทิ้งไว้ที่ร้านไหน วันอะไร สุดท้ายไปเลยนะครับ”

อามาโนะพูดเหมือนชื่นชมจากใจจริง

“แล้วอย่างนี้ก็หมายความว่าชุดนี้ถูกทิ้งก่อนนั้นสินะ...”

“อาจเป็นวันอาทิตย์หรือเสาร์นะครับ”

ชิโนตะพูดขึ้น แล้วอามาโนะก็โพล่งขึ้นมาว่า

“ไม่ะครับ ผมว่าถึงวันจันทร์มากกว่า”

น้ำเสียงเขาดูมั่นใจมาก “พวกนั้นจะคอยดูถังขยะทุกวัน ถ้ามีของดีๆ เขาก็จะขายภายในวันนั้นเลย”

“อ้อ อย่างนี้เอง”

อุเอฮาระเห็นด้วยกับคำพูดของตำรวจเวร อาจเป็นอย่างนั้นจริงๆ ก็ได้ แล้วถ้าชุดนี้ถูกทิ้งวันจันทร์จริงๆ อุเอฮาระคิดว่าเป็นไปได้สูงที่คนร้ายจะเป็นคนทิ้งเอง

“คนเร่ร่อนคนนั้นตอนนี้อยู่ไหนครับ”

เขาถามอามาโนะ

“อยู่ใกล้ๆ นี้เองครับ คนพวกนี้เขามีที่ประจำ เขาเรียกว่าที่นั่งประจำครับให้พามาเลยไหมครับ”

“รบกวนด้วยครับ”

หลังจากอามาโนะออกไป อุเอฮาระก็ตรวตรวจสอบชุดที่ดูเหมือนผ้าชีวส์เก่าๆ นั้นอีกครั้ง แน่นอนว่าเสื้อนี้ต้องมีป้ายชื่อ มีกลิ่นแปลกๆ ด้วย หรือเป็นเพราะคนเร่ร่อนเอาไปใส่

“เหมือนจะเห็นภาพเลย”

อุเอฮาระพึมพำ “หะ” ซิโนตะตามกลับ

“คนร้ายนะสิ ใส่ชุดนี้แล้วเดินออกนอกประตูไปเฉยเลย”

เขาพูดเช่นนั้นแล้วก็เร่งเสียงวิหุฑูที่อยู่บนโต๊ะให้ดังขึ้นอีก เวลาเดียวกันนั้นเสียงร้องของผู้ประกาศก็ดังขึ้น

“พลิกกลับมาชนะแล้วครับ ลูกนี้เลยกลายเป็นลูกสุดท้ายที่น่า
เจ็บใจสำหรับชุดะพิชเชอร์ฝีมือดีของเราครับ”

คลิกสั่งซื้อได้ที่นี้

@booktime

